

АНДРЕЙ. Тюуу, що за мерзость, инж. Романовъ!

РОМАНОВЪ. Не ми бъркай!... Чакайте!... Сега азъ съмъ въ творческа хипноза... Значи, той мирише на ракия?

ЛЪКАРЯ. Да, мирише слабо.

РОМАНОВЪ. Не е вѣрно! Той мирише силно на ракия! г. Докторе, мъртвиятъ ви пациентъ мирише нетърпимо на ракия!

ЛЪКАРЯ. Но той, мирише слабо, г. Инженеръ.

РОМАНОВЪ. Не! Сега азъ чувствувамъ отъ тука, гледа иронично Андрей че той мирише нетърпимо. къмъ лѣкаря! Вие, навѣрно, имате хрема.

ЛЪКАРЯ. Възможно е, възможно е.

РОМАНОВЪ. Вие изпълните блестяво своята задача. Идете си сега и пригответе книгата, отнасящи се до вашата длъжностъ за случая.

ЛЪКАРЯ. Добре, г. Инженеръ. /излиза/

РОМАНОВЪ. Разбирате ли вие, какво е творческа треска? Навѣрно, когато ваете изпитвате нещо подобно. Сега азъ ще ви дамъ единъ урокъ. /отива на телефона/

ПОПОВЪ. Какво мисли да прави той?

РОМАНОВЪ. Ало... Ало...

АНДРЕЙ. Нима не разбирашъ?

РОМАНОВЪ. Ало, Ало... дяволъ да ви вземе! не се обаждатъ. Ало!... Ахъ, сволочь такава! Ало!... Да, васъ. Отъ половинъ часъ звъня и никой не се обажда. Навѣрно спите тамъ всички... Не ме интересува... Веднага разпоредете да